

Однією з причин цього є використання в Україні фінансових та організаційних механізмів для підтримки передачі результатів досліджень, які є конкурентоспроможними на рівні цифрового спільного ринку.

Завдяки співпраці з галуззю, розвиток ІКТ-досліджень та інноваційних систем фінансування на основі конкуренції, а також створення спільних планів досліджень з ІТ-компаніями у потенційних сферах розвитку ІКТ, забезпечують підтримку української промисловості.

Література:

1. The Concept of a «Digital Economy». URL: <http://odec.org.uk/theconceptof-a-digital-economy/> Title from the screen. (Дата звернення 11.11.2021р.)
2. Карчева Г. Т., Огородня Д. В., Опенько В. А. Цифрова економіка та її вплив на розвиток національної та міжнародної економіки. Фінансовий простір. 2017. № 3. С. 13–21. URL: <https://fp.cibs.ubs.edu.ua/files/1703/17kgttme.pdf>. (Дата звернення 11.11.2021р.)
3. Цифровааадженда України — 2020 («Цифровий порядок денний» – 2020) / Концептуальні засади (версія 1.0). Першочергові сфери, ініціативи, проекти «цифровізації» України до 2020 року. URL: <https://uccr.org.ua/uploads/files/58e78ee3c3922.pdf>. (Дата звернення 11.11.2021р.)
4. Куприяновский В. П., Добрынина А. П., Синягов С. А., Намиот Д. Е. Целостная модель трансформации в цифровой экономике — как статья цифровыми лидерами. Інформаційні технології та бізнес. 2017. в. 5, н. 1. С. 26–33.
5. Соколова Г. Б. Деякі аспекти розвитку цифрової економіки в Україні. Економічний вісник Донбасу. 2018. № 1. С. 92–96. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvd_2018_1_17 . (Дата звернення 11.11.2021р.)
6. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації: розпорядження КМУ від 17.01.2018 р. № 67-р. Урядовий кур'єр. 2018. № 88.

Ніколаєва І. Б.

*ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»*

ЕКЗИСТЕНЦІЙНА СТОРОНА ДУХОВНОСТІ ЛЮДИНИ У ТВОРЧОСТІ М. КОЦЮБИНСЬКОГО

Українська література кінця ХІХ ст. – початку ХХ ст. розвивалася в дусі останнього мистецького слова у світі. М. Коцюбинський пішов далі своїх європейських сучасників попередивши віяння, які пізніше в 40-х роках трансформувалися в світовий літературний екзистенційний напрям. Думки письменника мали екзистенційне забарвлення і реалізувати основні положення творчо вдалося в працях. Зануривши своїх головних героїв у глибокі переживання та критичні ситуації, прагнучи зрозуміти поведінку української людини в граничних життєвих обставинах [1, с. 43]. Ранні думки М. Коцюбинського мають багато спільного зі сталими догмами екзистенціалізму, але сама філософська концепція ґрунтується на особливостях ментальних рис українського народу. Тому його твори присвячені селянству і їх мріям про землю та волю. Новелістика Коцюбинського ввібрала в себе почуття тривоги, самотності, катастрофи, яка стала органічною частиною художньої структури. Цю думку розвивали у своїх працях представники «школи» М. Коцюбинського: А. Головка, М. Івченко,

Г. Косинка, В. Підмогильний, М. Хвильовий [4, с.29]. Екзистенціал самотності – провідний мотив у творчості Коцюбинського, який творець сприймає і відтворює по-своєму.

Письменник описує життя так, щоб «у читача живіше б забився пульс, зміцніла енергія і віра в краще, виникло б бажання всі сили віддати найшвидшому досягненню кращого». М. Коцюбинський вважав, що екзистенція має багатовимірний характер і включає себе: філософський, соціальний і психологічний вимір, що об'єднуються і створюють цілісну картину. В новелах присутня як і внутрішня, так і зовнішня екзистенція. Якщо за допомогою внутрішніх переживань людина повинна визначитися з життєвими орієнтирами і все це усвідомлюється душею за допомогою філософії, то зовнішня екзистенція звертає увагу на соціальну складову особистості. М. Коцюбинський дуже багато приділяє уваги екзистенції і її осмисленню. М. Чернявський у своїх спогадах про письменника пише, що не зважаючи на те, що навколо знаходиться багато друзів, любляча родина, все одно він відчувається самотнім і «що б я не робив, про що б я не думав, з ким би не був, – я скрізь самотній» [3, с. 71]. Саме тому у своїй новелістиці, автор описує всю гаму екзистенції самотності. Виникає думка, що самотність – це не зло, як зазвичай вважають, а самотність осмислено як благо.

Вся творчість М. Коцюбинського пронизана власними переживаннями. Ніби із себе він змальовує ліричного героя у мініатюрі «Самотній». Оригінальний задум показує нібито соціальну екзистенцію головного героя, хоча він не являється таким, а лише створює настрій і думки про самотність і страждання. У повісті «Хмари» автор описує душу людини, яка іде вперед зі своїми стражданнями «повна туги й невиліплених сліз, вагітна всіма скорботами світу, темна од жалю до нещасної землі, вона клубочиться чорними хвилями, важко дихає переповненими грудьми, ховає лице од сонця і гірко плаче теплими сльозами, аж поки не стане їй легше». У «Втомі» показаний тонкий внутрішній світ поета, який помирає у стражданнях і постає із попелу, щоби жити далі. Всі вище згадані твори об'єднує одна думка – необхідна умова для інтелектуального розвитку людини, формування особистості, сприймання себе як окрему одиницю в світі є самотність.

Існує також інша група творів, у яких самотність подається як об'єктивна даність. У новелах «В дорозі» та «Невідомий» постає образ борців за щасливу долю народу, звеличує дух і доброту українців. Втілюється думка Коцюбинського про те, що в українців віра в краще життя, благородство є невід'ємною частиною нашої ментальності.

На противагу ідеї свободи в екзистенціалізмі існує проблема страху. М. Коцюбинський яскраво відтворює створюючи образ немічного діда Хо в казці «Хо». «А тим часом страх владно панує на землі, змагається з приязню, з чесними пориваннями, з обов'язком, ламає життя, безсилами чинить не то поодиноких людей, бо й цілі народи... Страх! Прищеплений дитині, викликаний аморальними умовами суспільними, він стає чіпкою пошестю, робиться потугою, що тамує вічний поступ усього живучого... Страх!.. [2, с. 155]». Людина яка відчуває страх завжди охоплена тривогою, її перестає цікавити світ, відчуття самотності примушує заглиблюватися у свої переживання і краще розуміти себе.

Михайло Коцюбинський екзистенційну проблему самотності наповнює новим змістом, де продовжує національну філософську традицію і возвеличує людську душу. Ідеї автора далекі від західного песимізму, навіть в умовах страждань українського народу, головні герої зберігають оптимізм, людяність і волю до життя хоча більшість із них мало освічені селяни. Екзистенціалізм, який тільки зароджувався в західному модернізмі, Коцюбинський уже реалізував у своїх творах.

Література:

1. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / За ред. Марії Зубрицької. – Львів: Літопис, 1996. – 634 с.

2. Коцюбинський М. М. Твори в трьох томах. – Том другий. – Оповідання (1901-1909) / М. М. Коцюбинський. – К.: Дніпро, 1979. – 286 с.
3. Коцюбинський М. М. Твори в трьох томах. – Том третій. – Повісті, оповідання (1910-1912). Статті. Листи / М. М. Коцюбинський. – К.: Дніпро, 1979. – 374 с.
4. Супрун А. Г. Проблема людини в контексті розвитку української екзистенційної традиції / А. Г. Супрун // Мультиверсум. Філософський альманах. – К., 2008. – Вип. 74. – С. 94-103.

Раскатова В. І., Щепковська Л. В.

*Комунальна установа «Інклюзивно-ресурсний центр»
Лиманської селищної ради Роздільнянського району Одеської області*

ІНКЛЮЗИВНО-РЕСУРСНІ ЦЕНТРИ: РІВНИЙ ДОСТУП ДО ОСВІТИ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ

У межах реалізації Національної стратегії зі створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 квітня 2021 року № 366-р, пріоритетними завданнями залишаються створення рівних можливостей та вільного доступу до освіти, задоволення особливих освітніх потреб усіх учасників освітнього процесу, створення інклюзивного освітнього процесу, створення інклюзивного освітнього середовища[1].

Інклюзія особливо підкреслює надання можливостей для рівної участі дітей з інвалідністю (фізичною, соціальною і емоційною) в загальній системі здобування освіти, для індивідуального вибору і отримання спеціальних послуг і пристосувань для тих, кому це необхідно.

В основу інклюзивної освіти покладена ідеологія, яка виключає будь-яку дискримінацію дітей, яка забезпечує однакове ставлення до всіх людей, але створює спеціальні умови для дітей з особливими потребами.

Ключовими концепціями забезпечення інклюзивного підходу до розвитку загальноосвітніх навчальних закладів є такі: «інклюзія», «бар'єри на шляху участі учнів у навчально-виховному процесі», «ресурси, спрямовані на підтримку навчання та участі» й «підтримка розмаїття». Ці концепції є також основними термінами, що застосовуються при плануванні інклюзивного навчального середовища.

Інклюзія передбачає зміни. Це безперервний процес навчання та активної участі всіх учнів і дорослих у житті закладу. Це ідеал, до якого можна прагнути, але якого не можна досягнути повністю[2].

Інклюзивно-ресурсні центри (ІРЦ) - це установи, які були створені з метою реалізації прав дітей з особливими освітніми потребами віком від 2 до 18 років на здобуття дошкільної та загальної середньої освіти, в тому числі, у закладах професійної (професійно-технічної) освіти та інших навчальних закладах, які забезпечують здобуття загальної середньої освіти.

Варто розуміти, що це не лише зміна педагогічного підходу, використання нових методик і розміщення дітей з особливими освітніми потребами в загальноосвітніх школах, а, насамперед, інструмент соціалізації та органічної інтеграції, який допоможе їм реалізувати себе в людській спільноті. Це процес, у якому школа намагається відповідати на потреби всіх учнів, вносить необхідні зміни до навчальної програми та вишукувати нові ресурси, щоб забезпечити рівні можливості. Саме завдяки інклюзивній освіті люди з особливими освітніми потребами можуть відчувати себе частиною суспільства, знаходити друзів і переймати загальноприйняті моделі поведінки.